

Jiri Borzée zet tennisverhaal van twee generaties verder

Rudi Smeets/Johan Mulders

Dit is een bijdrage over drie generaties, vandaar dat we er George Orwell bijhalen. “Elke generatie verbeeldt zich intelligenter te zijn dan de vorige”, zei de schrijver van 1984 en *Animal Farm*. Vreemd misschien, maar ook een auteur van romans uit de wereldliteratuur doet soms een ongenueanceerde uitspraak. Jiri Borzée schudt het hoofd als we hem die quote voorleggen. “Ik moet nog veel boterhammen eten om aan de enkels van mijn grootvader en vader te geraken”, zegt de 29-jarige Hasselaar, die veel sneller dan hij ooit kon vermoeden in de schoenen van zijn twee grote voorbeelden moest gaan staan. Zijn grootvader Michel overleed eind 2015 op 77-jarige leeftijd aan kanker, zijn vader Benny verloor drie jaar later de strijd tegen dezelfde ziekte, amper 54. Bovenop het verdriet viel hem een nalatenschap te beurt waarvoor veel mannen van zijn leeftijd zouden passen: de leiding van de familiale textielgroothandel Benjo én de sponsoring van het Jeugdsterrencircuit, die verder gaat dan de jaarlijkse overschrijving van een bedrag. “Daar voelden ze zich allebei erg bij betrokken”, benadrukt Jiri aan de lange tafel van de vergaderruimte. (Wijst naar drie stoelen.) “Daar zat opa, daar zat papa, daar zat oma. (stilte) Nu zit ik hier alleen. In het begin voelde ik de leegte heel fel, maar het is me gelukt om dat knagende gemis een plaats te geven. Ze zijn nog heel dicht bij me. Als ik een moeilijke beslissing moet nemen, vraag ik me af: *Hoe zouden zij het aangepakt hebben?* En het gekke is: meestal brengt me dat dicht bij een oplossing, ook als het over sponsoring gaat. Zou opa gewild hebben dat ik me bleef engageren voor het Jeugdsterrencircuit? Ja, natuurlijk.”

Weet je nog hoe het begonnen is?

“Zeker. Hij heeft zelf nooit getennist, maar hij kon goed organiseren en zag dat de Limburgse tennisjeugd een duw in de rug kon gebruiken. Daarom richtte hij samen met coach Benny Vanhoudt het Fidelity Team op. Daar zat aanstormend talent in zoals Kim Clijsters, Filip Dewulf, Kristof Vliegen en zijn zoon Tom, maar de mindere goden waren even welkom. Zij werden in de watten gelegd met extra lessen en kledij. Omdat er in die tijd te weinig toernooien waren voor de betere seniores, riepen zij het Planetencircuit in het leven. Toen ze merkten dat veel terreinen overdag niet gebruikt werden, gingen ze ook van start met jeugdreeksen. Dat was het begin van het Jeugdsterrencircuit, ook wel het T-shirtcircuit genoemd omdat je bij elke inschrijving een T-shirt kreeg. Telkens van een andere kleur, zodat je er de hele zomer geen behoefte te kopen als je aan enkele toernooien deelnam.” (lacht)

Het Jeugdsterrencircuit is uitgegroeid tot het grootste jeugdtoernooi van Vlaanderen. Kan je daar cijfers op plakken?

“Ik ben het voor je gaan opzoeken. (lacht) In het begin waren er 800 inschrijvingen voor zes toernooien, nu zijn er dat 3.500 à 4.000 voor 35 toernooien. Door corona was het de voorbije twee jaar iets minder,

“Vriendschap is de mooiste return die je van sponsoring kan krijgen”

Jiri Borzée

Jiri Borzée: “Ik kan moeilijk beschrijven hoe ik me voelde toen mijn grootvader en vader kort na elkaar aan kanker overleden.” FOTO LUC DAELEMANS

maar dit jaar kunnen we weer voluit gaan. Nog altijd met hetzelfde *mission statement*: in eigen streek kansen bieden aan jongeren, zodat ze niet naar andere provincies hoeven uit te wijken om op een degelijk niveau te spelen. De nieuwe Elise Mertens of Sofia Costoulas kan bij ons niet terecht omdat we mikken op het recreatieve segment, maar je hoeft geen toptalent te zijn om plezier te beleven aan tennis. Dat geldt trouwens voor alle sporten.”

Dit jaar komt er de Jeugdpadelcup bij.

“Dat was een niet te vermijden beslissing. Het idee leefde al langer, maar corona zorgde voor vertraging. Drie jaar geleden waren er in Limburg nog maar drie padelclubs, nu zijn er dat meer dan vijftig. Ik hoor links en rechts dat padel op termijn even populair kan worden als tennis.”

Toen het Jeugdsterrencircuit werd opgericht, was je nog niet geboren. Werd je zachtjes in de richting van het tennis geduwd?

“Nee, maar vooral opa was er zo hard mee bezig, dat ik vanzelf begon te tennissen. Niet dat er aan mij een Federer verloren is gegaan, hoor. Ik ben aangesloten bij Tenkie en speel enkel zomertoernooien. Door mijn verantwoordelijkheid in het bedrijf heb ik te weinig tijd. Mijn engagement voor het Jeugdsterrencircuit wil ik echter niet opgeven. Ik zie het als mijn plicht om het werk van mijn grootvader en vader voort te zetten. Ik doe het ook omdat ik het leuk vind. Het is een boeiende wereld. Je hoort wel eens dat de return van sponsoring op dit niveau - ik praat niet over de Coca-Cola's en Nikes van deze wereld - niet opweegt tegen de investering. Ik antwoord dan altijd dat vriendschap de mooiste return is die je kan krijgen. Je kan dat niet in geld uitdrukken.

Ik ondersteun ook een individuele sporter, tennisster Lara Salden. Haar zien evolueren, dat geeft een grote voldoening.”

Zowel je grootvader als je vader overleden vrij snel na elkaar aan kanker. Dat was ongetwijfeld een heftige periode.

“Dat kan ik moeilijk beschrijven, zeker omdat een halfjaar na mijn grootvader ook mijn grootmoeder overleed aan kanker. Zij was een trotse vrouw, een vrouw ook om trots op te zijn. Zij was altijd pico bello gekapt, kleepte zich stijlvol en ging niet zonder sjaal de deur uit. Zij reisde enorm graag en hield van een glas cava. Zij was nauw bij het bedrijf betrokken en bleef elke donderdag tot sluitingstijd, tien uur 's avonds. Dan werd een fles ontkurkt, daarna ging ze met vrienden nog even langs in de tennisclub van Kiewit. Ik heb van alle drie veel meegekregen. Je best doen in het leven, dat werd me met de papepel ingegeven.”

Na het overlijden van je vader kreeg je plots de leiding van het bedrijf in handen. Voelde je ook hier de morele plicht om ermee door te gaan?

“Nee, ik wilde het zelf heel graag. Waar twee generaties hard voor gewerkt hebben, duw je niet aan de kant. Tijdens de laatste maanden van zijn ziekte stelde opa voor om het bedrijf te verkopen, maar papa nam de leiding toen over en ik deed drie jaar geleden hetzelfde. In het begin was het allesbehalve makkelijk. Ik vond het bijvoorbeeld heel moeilijk om medewerkers te corrigeren. Gelukkig werd ik de eerste maanden bijgestaan door een coach, die me zowel op zakelijk als mentaal vlak steunde. Toch ging het vaak nog met vallen en opstaan. Ik vertrouwde mensen te snel. Dat was vooral het geval bij leveranciers, die plots een jonge gast voor zich zagen en ervan uitgingen dat

ze die naar hun hand konden zetten. Intussen heb ik bijgeleerd. Ik sta meer op mijn strepen.”

Wat heb je gedaan voor je zaakvoerder werd van Benjo?

“In het middelbaar volgde ik de richting verkoop en retail. Op mijn achttiende stapte ik in het bedrijf. Ik werkte enkele jaren in het magazijn, maar opa vond dat ik capaciteiten had voor de verkoop. Daarom nam hij me steeds vaker mee naar klanten. Toen hij overleed, werd ik volledig verantwoordelijk voor het commerciële, papa voor de boekhouding en de financiën. Wij vormden een goede tandem, maar daaraan kwam de laatste maand voor zijn dood een einde. Hij was acht maanden ziek. Zeven maanden ging het goed, maar dan ging zijn gezondheid snel achteruit. Mijn wereld stortte in. Hij vroeg of ik met Benjo wilde stoppen, maar ik zei het al: dat was totaal geen issue. Wat hij en opa met zoveel passie hadden opgebouwd, wilde ik niet laten verloren gaan.”

Wat is jullie corebusiness?

“Bed- en badlinnen van bekende merken als Santens en De Witte Lietaer, matrassen en donsdekens voor de horeca, promotie- en werkkledij. Wij doen enkel aan doorverkoop, particulieren moeten voor onze producten naar de detailhandel. We krijgen eveneens opdrachten voor grote evenementen, zoals Tomorrowland. Daar mochten we gastendoekjes leveren van dertig op twintig centimeter, zeven paletten! Door corona hebben we ons ook toegelegd op de B&B-sector. Plots ging iedereen in eigen land op vakantie en steeg in Vlaanderen de vraag naar onze producten. Ook in Spanje hebben we een aantal projecten lopen, voornamelijk voor Vlamingen die daar een guesthouse uitbaten.”

Jouw grootvader werd bij zijn overlijden alom geprezen als een man met een grote persoonlijkheid. Hoe heb jij hem ervaren?

“Hij was een man met - het klinkt misschien oubollig - met waarden en normen. Bescheiden blijven en hard werken, dat straalde hij uit en gaf hij me ook mee. Hij was hard in de positieve zin van het woord: hij stond op zijn strepen, maar altijd op een correcte manier. Ik werd alleen verward als ik het verdiende. Ik kreeg van hem meer *onder mijn voeten* dan van papa, maar hij was vooral een lieve opa. Hij ging met me op restaurant, nam me mee naar Bellewaerde en zo.”

Je vriendin Donnasiene gold jaren geleden als een tennisbelofte. Hoe is het verdergegaan met haar carrière?

“Zij geeft nu les aan de Wilson Luxilon Tenkie Academy, een afdeling van de Hasseltse tennisclub Tenkie met een jarenlange ervaring in de opleiding en coaching van tennissers. Zij is voor mij een goed klankbord. Want nogmaals, ik wil niet zomaar een sponsor zijn van het Jeugdsterrencircuit. Ik ben niet de man die de organisatoren gaat zeggen hoe het moet, maar ik wil met kennis van zaken naar hen luisteren.”